

ARA FA VINT ANYS QUE VA FER 20 ANYS

Andreu Crespí

Quan en Montserrat Nadal em va telefonar per demanar-me aquesta col·laboració que ara llegiu, el meu primer impuls va ser dir que no, amb alguna excusa com, per exemple, estar jubilat o qualsevol altre; però un residu de responsabilitat em va aturar i vaig pensar que dotze anys de relació no solament no em permetien declinar l'ofertament de l'STEI, sinó que devia estar agraït de que pensessin amb mi en aquesta senyalada celebració.

Varen ser 12 anys llargs en els quals, d'una banda en Pere Polo o en Biel Caldentey, ara junts ara per separat, per dir-ho afectuosament, es dedicaren a donar-me la murga per intentar aconseguir millores pels professors i pel sis-

tema educatiu. Com que tanmateix aquest també era el meu objectiu, no es varen presentar problemes seriosos que jo recordi.

Han passat molt d'anys, 22 que no són pocs, des vaig deixar la Direcció Provincial del Ministeri d'Educació i Ciència a les Illes Balears, encara que això no va significar oblidar l'educació; només s'ha produït un canvi de perspectiva. En primer lloc de la postura de patronal, en el Ministeri, a la de legislador, en el Parlament de les Illes Balears; i posteriorment tornada a la de professional a la Universitat al programa anomenat P.O.T.U., fins que el President Bauzá decidí jubilar-me forçosament, tot al·legant que era per estalviar-se despeses per mor de la crisi.

No puc dir, -ara que he decidit fer aquest article-, que em senti satisfet de la situació del sistema educatiu de les nostres illes.

D'ençà que es produïren les transferències, la inversió en educació que ha crescut sens dubte d'una manera important no es reflecteix en una millora dels resultats. No em refereixo només als que un informe com el PISA ha posat de manifest, sinó també a altres indicadors molt més rellevants segons la meua manera de veure.

M'estic referint a l'esperança de vida escolar, indicador que explicita l'actitud de la societat envers l'educació o, dit d'una altra manera, la disposició del conjunt d'una població a invertir una

part de la vida en formació i indica el nombre mitjà d'anys que l'alumnat es manté en el sistema educatiu a partir de l'inici de l'educació obligatòria, 6 anys. Aquest indicador no només depèn de la institució escolar, sobretot depèn de la consideració que la societat té de la formació i el coneixement.

Doncs bé, aquest indicador el curs 1995/96 era de 12,4 anys amb una diferència de 1,2 anys respecte a la mitjana de l'Estat espanyol. En 20 anys ha passat a 16,3 però la diferència amb la mitjana estatal ha passat a ésser de 2,3 anys. És a dir, hem millorat però el conjunt de l'Estat ho ha fet més.

I si ens volem referir a l'abandonament escolar, el gràfic adjunt mostra la situació actual als 16 i als 17 anys:

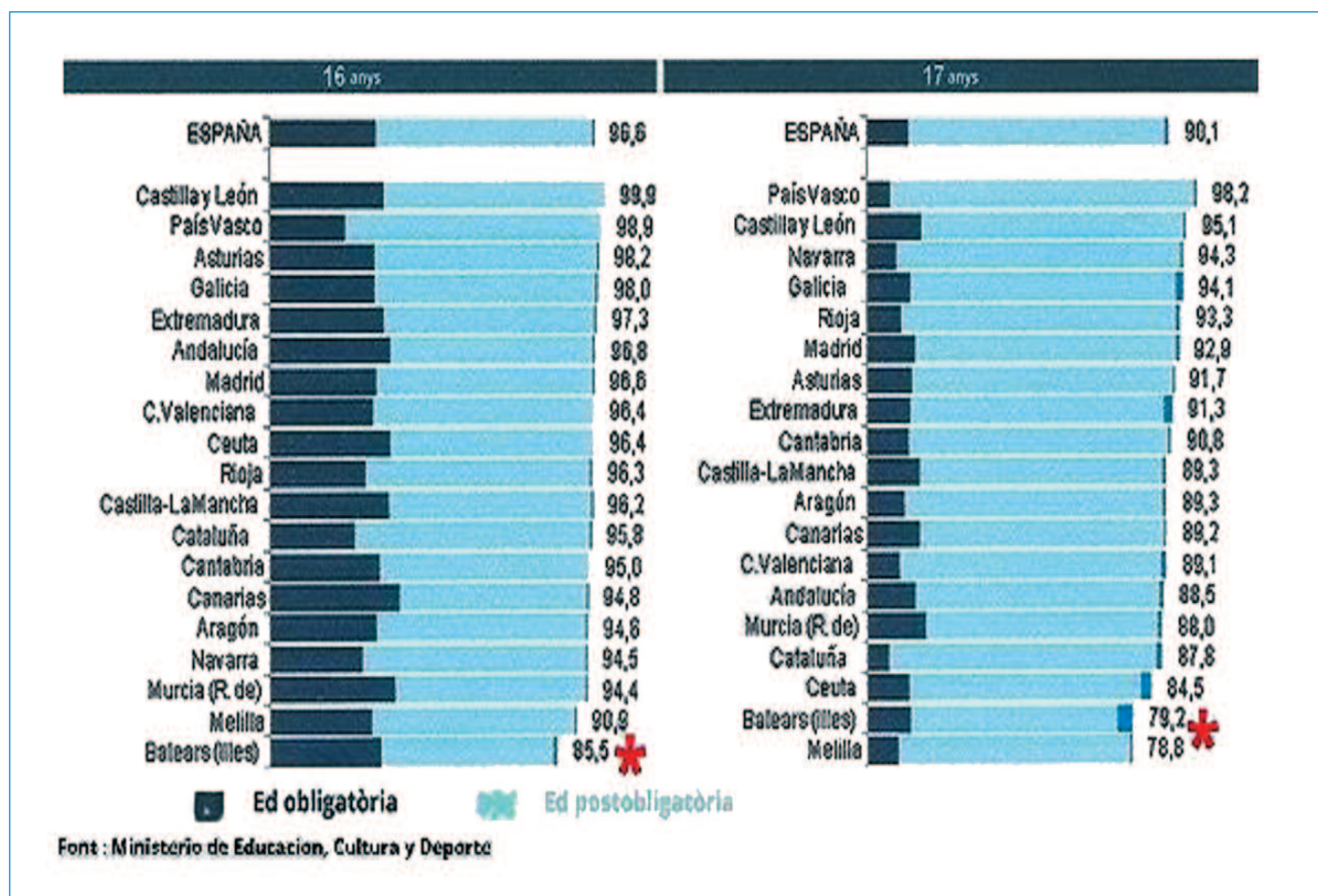
per davall de la mitjana espanyola i a quasi 20 punts del País Basc que és, en aquest cas, la més ben situada.

A altres camps o a altres indicadors s'han produït millores, com per exemple les ràtios d'alumnes per aula; però malgrat això ens seguim trobant a la part baixa de les comparatives espanyoles i europees en gairebé tots els indicadors que s'inclouen a les estadístiques educatives.

El que s'evidencia és que, des que es varen fer les transferències, tots els Governos que hi ha hagut han anat incrementant el nombre de persones i el nombre d'alts càrrecs que constitueixen "l'staff" de la Conselleria: alts càrrecs, personal de lliure designació i també funcionaris.

docents amb el mateix sou que al seu lloc de professor. En resum: una misèria.

A dia d'avui, la Conselleria d'Educació, no s'hi inclou Universitat, té un equip directiu d'un conseller, un secretari general tècnic i quatre directors general, tots ells càrrecs polítics; i 22 caps de servei que són funcionaris, a més dels corresponents caps de secció, negociat, etc.. I també més d'un centenar de assessors tècnics docents que són professors, però amb uns complements retributius més elevats (64 assessors tècnics docents i 83 assessors docents). No m'atreveixo a avançar, per no quedar curt, l'increment de despesa i el que això ha significat... Només que una part d'aquest cost s'hagués destinat al sistema escolar, tant en personal com en altres recursos, potser els resultats serien uns altres.

Veiem a aquests gràfics que, als 16 anys, la població que es manté dins el sistema escolar és del 85,5%, 11 punts per davall de la mitjana d'Espanya i 14 de Castella i Lleó que és la comunitat més ben situada. Als 17 anys la població escolaritzada ja només és del 78,8%, més de 12 punts

L'any que vaig deixar la Direcció Provincial l'equip que gestionava la cosa eren: un director provincial -un funcionari de lliure designació de nivell 29-, un secretari funcionari de nivell 28 i tres caps de servei de nivell 26, un cap d'inspecció i un cap de programes i una quinzena d'assessors

Em sembla, amics, que haureu de seguir quaranta anys més donant molta més murga...

Enteneu ara per què no em feia il·lusió escriure aquest article? ■